

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 2. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1809_169A-txt-shoot-idm522/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

De Talende.

Gorm hin Gamle, Leirefonge.
Thyra Danabod, hans Dronning.
Knud Danaast, } deres Sønner.
Harald Blatan, }
Kiatharald, Thyras Fader, Tæt i Hølfetaland,
Unni, Gekkeisp.
Gardur, en Skjælfeskar, Istand's Opbager.
Guff, Gorms Kofbroder.
Asfielb, }
Thormob, } Hefgaber.
Hirkmanb.

Første Samtale.

Leire.

Gorm. Gardur.

Gorm.

Det lyffeligt det er i Alderdommen,
Naar man i Ungdom selv har foret vidt
Paa Tidender om Ungres Færd at lyde,
Men sig mig Gardur! er det sandt,
Hvad Man om Gangerolf fortæller?

Gardur.

At han i Balland fik et Hertugdom?

Gorm.

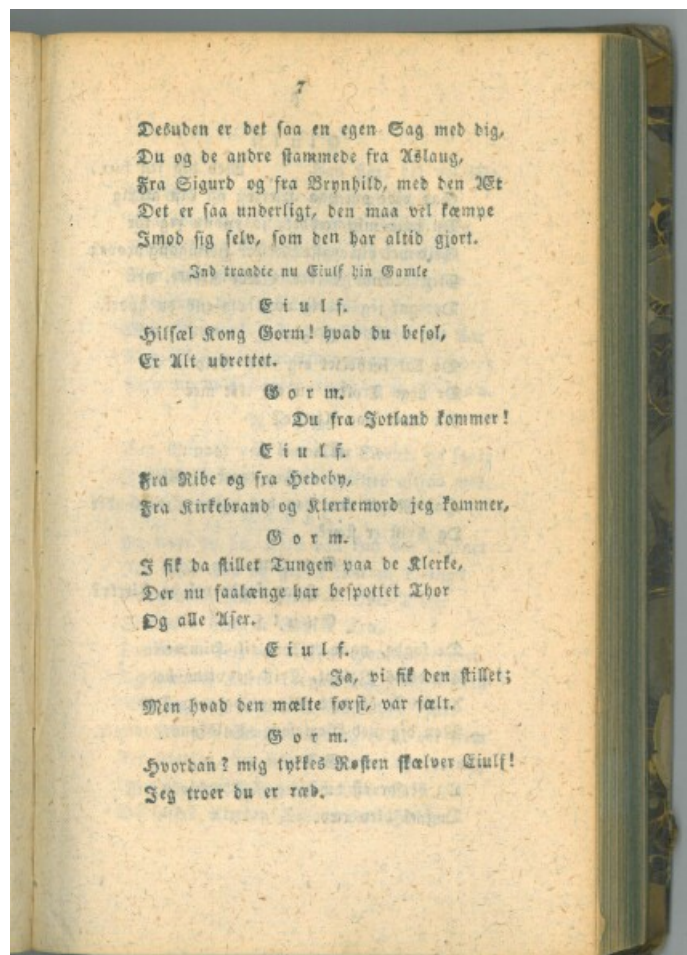
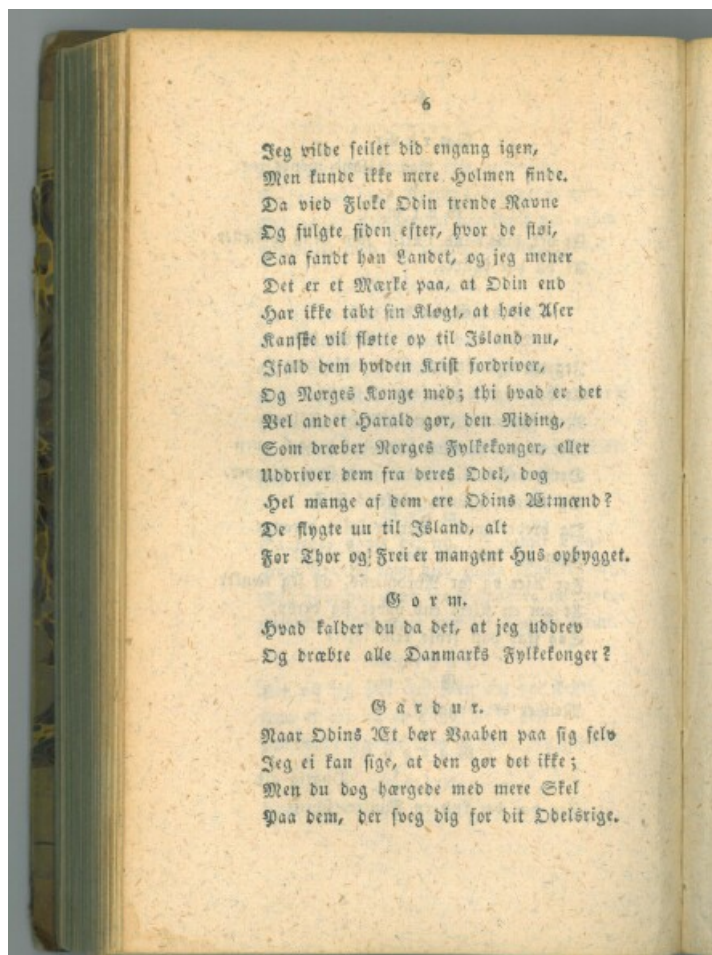
Det veed jeg, men at han blev Kristen?

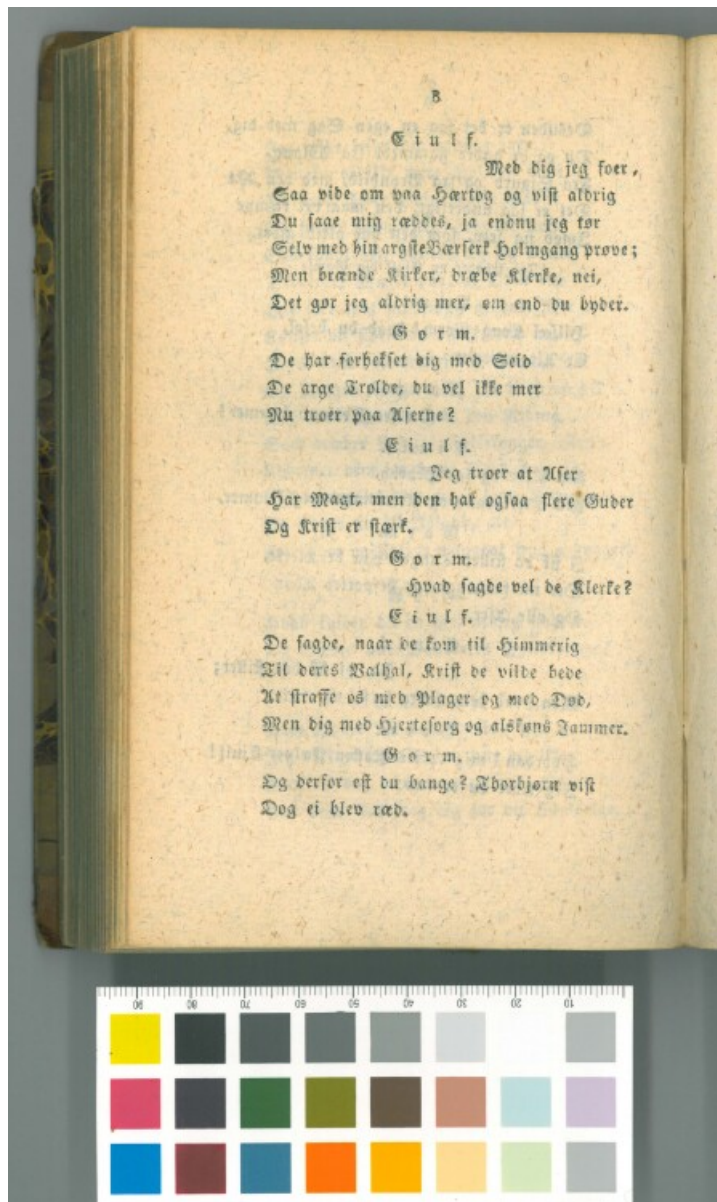
Gardur.

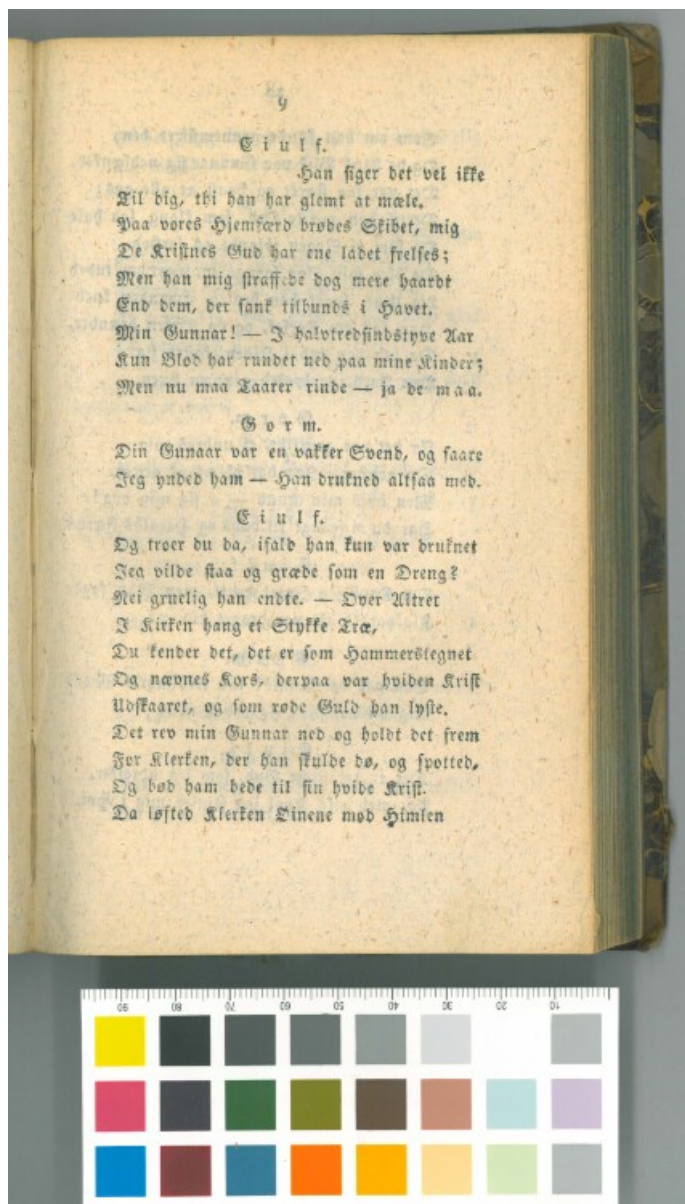
Er og desværre sandt, jeg selv har set
Ham døbes, hørt hvordan han stifted
Sit gamle Navn, og fik et nyt igen.

K 2

Som om han kunde gennemfiere den,
Og da hans Blik paa Gunnar sig nedfænked.
Det var saa stærkt og hoast at alle gøs;
Dertil han mælte Ord, som klang saa hule
Og som ei Rogen iblandt os forfød.
Da blev min Søn som galen, snart han tubed
Sig Ulve, snart han brøled, Haanden kneb
Han fast om Korset, og da Kirken brændte,
Da løb han ind i Ilden, kasted sig
Paa Jord, og brøled gennem Luen.

G o r m.

Ja det var grueligt, ei undres mig
Du græder. Jeg har glemt at græde,
Men hvis min Knud — o sig mig dog!
Har du ei spurgt til hans og Haralds Færd?

E i u l f.

Om Knud jeg Intet hørte, men Man sagde
Klafharald alt var draget hid.

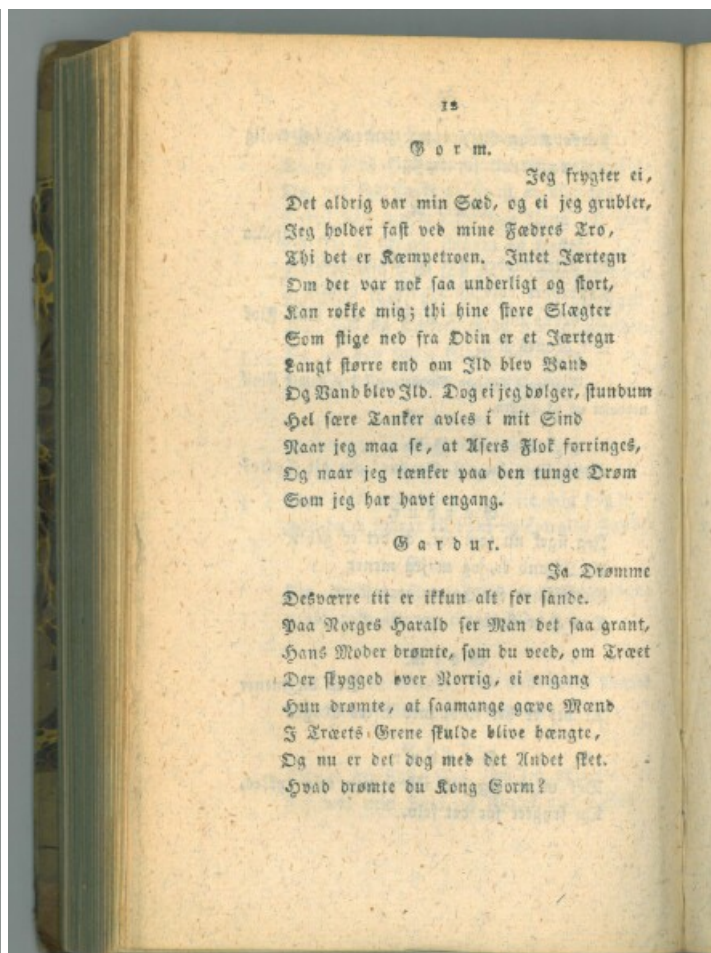
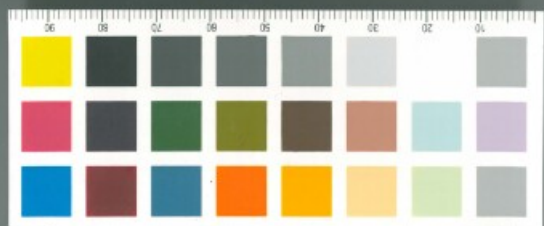
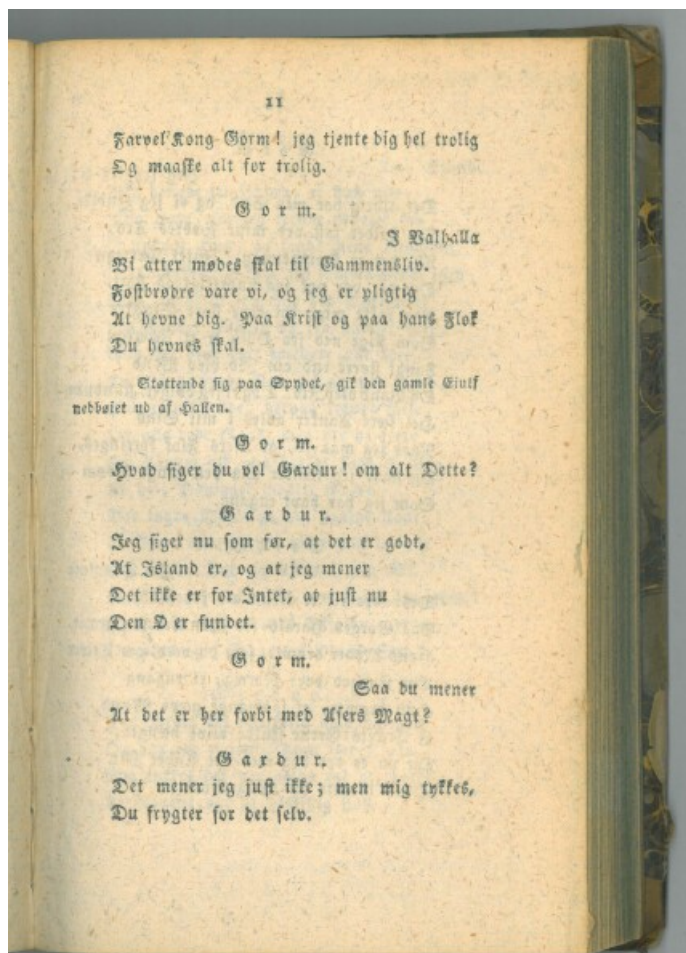
G o r m.

Saa gik da Gamle! Lad trehundred Mand
Sig væbne, stille sig ved Salen!

E i u l f.

Det er det sidste Bud, som jeg udretter,
Før med min Kval jeg skjuler mig i Hoi.

G o r m.

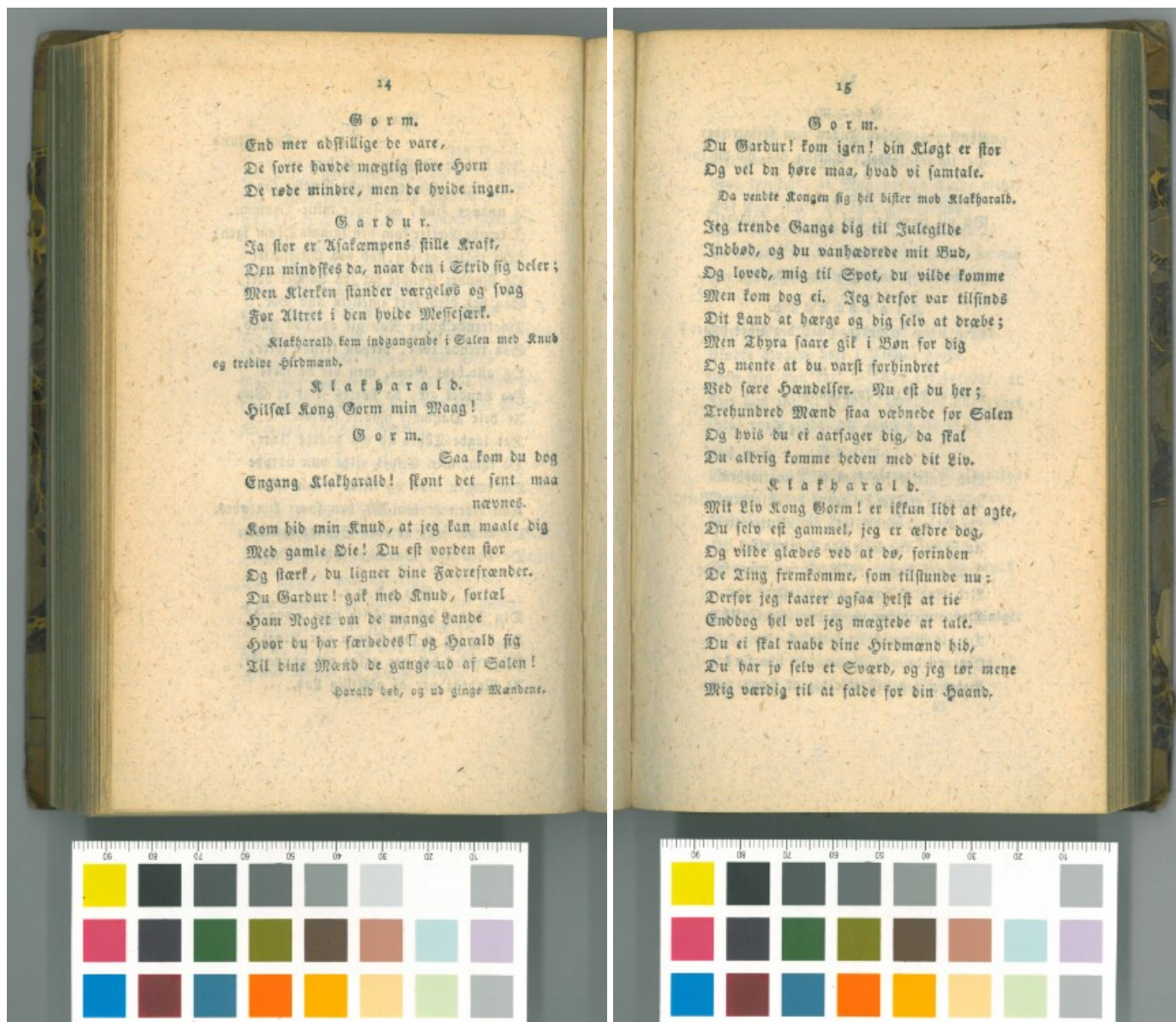
Den Stund

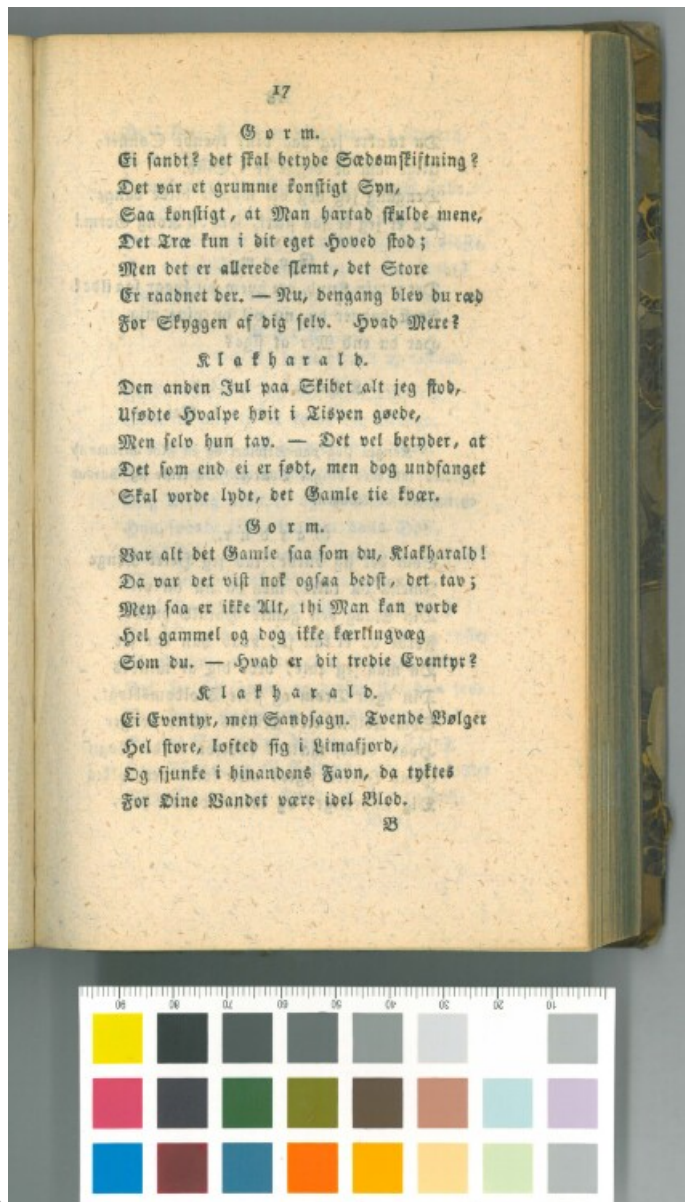
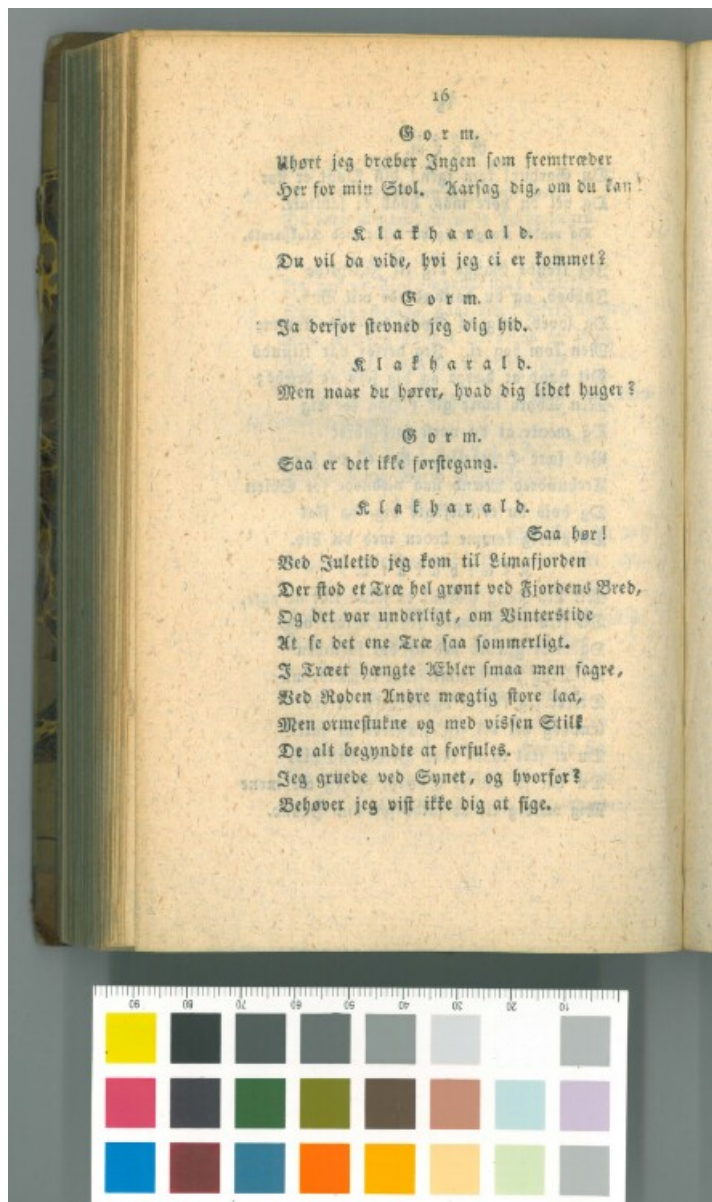
Jeg beilede til Thyra, ei hun vilde
Mig agte, før jeg trende Nætter sov
I nybygt Hus, og sagde mine Drømme,
I trende Nætter kom den samme Drøm igen:
Mig tyktes at jeg stod ved Værefalter
Og Vandet skyndte sig fra Vandet bort,
Saa der blev tørt imellem alle Der,
Da trende hvide Nød gik op paa Land,
Saa trende røde, derpaa trende sorte,
Og alle bebo Græs, men der de sorte
Fra Vandet gik, da hørtes sligt ei Gny
At hele Danmark maatte skælve.
Det lagde Thyra ud om haarde Aar,
De kom, men Gnyet vilde hun udtyde
Om megen Død og Ufred i min Tid.
Kun liden er min Tid, den snart kan ødes.
Og mener jeg, at ødes Skjoldungættens,
Da ødes og i Danmark Dvins Sød.

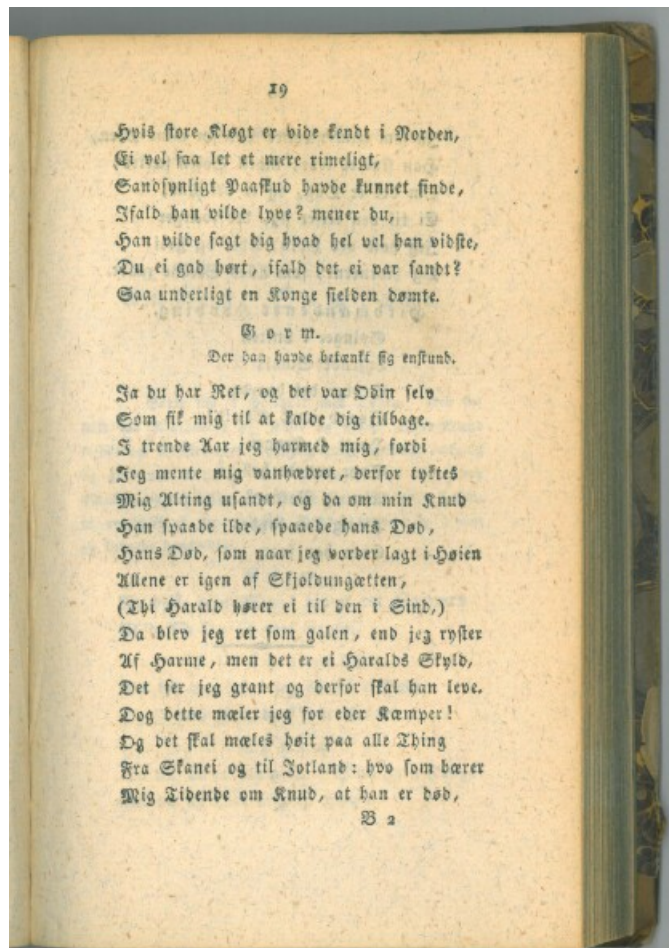
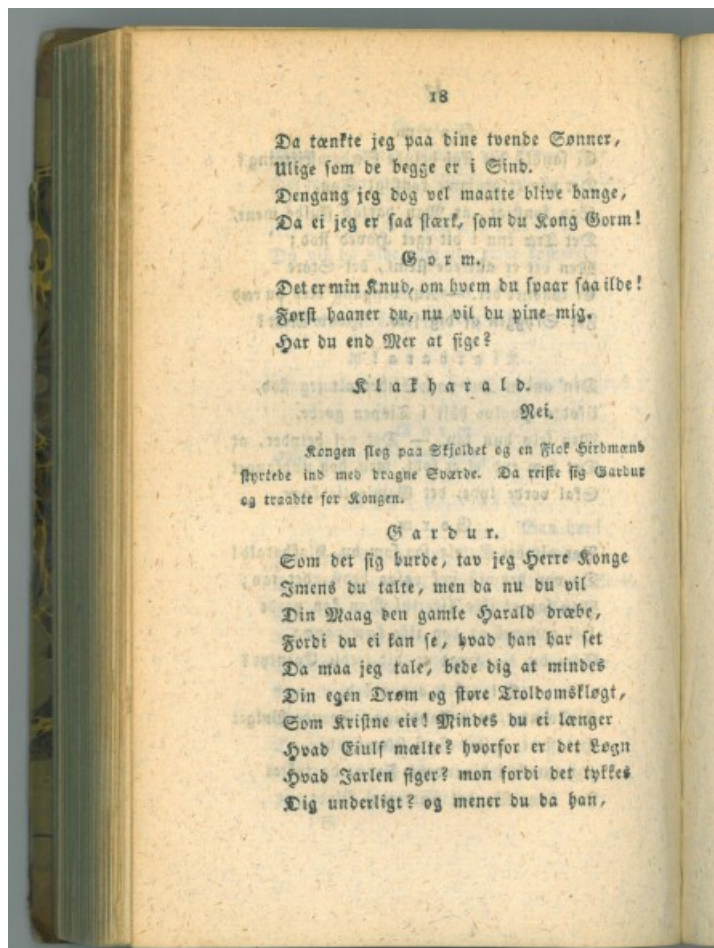
G a r d u r.

Din Drøm hel mærkelig maa nævnes,
Og dog jeg ei som Thyra eier Kløgt
Mig tyktes det var ogsaa vel at mærke,
At Nødene var af adskillig Lød.

Ja som ham nævner bød for mine Dren,
Han skal ei leve, indtil Solen sættes,
Om det er Dag, og er det Nat,
Ei til den reiser sig, det spørger
Jeg høit ved Odin, Thor og Frej
Og Nornerne, som Alles Skæbne raade.

Hirdmændenes Hovding,

Svinger i Luften

Lysende Staal,

Støder det haarde

Sværd imod Skjold!

Hørte I Kongen

Svor ved de hellige

Aser og Norner?

Aldrig kan brydes

Eden han svor.

